

Atenuants

Un relat de: [Maria Quintana](#)

La meva filla i jo estem assegudes davant de la porta d'entrada de la sala número 2 dels jutjats.

- Aquí al costat tenim a la noia que em va robar el mòbil – em xiuxiueja ella.

El dia del robatori, la meva filla va arribar a casa plorant, amb la cara esgarrapada i el llavi partit. Només tenia 15 anys. Recordo com si fos avui les hores que vàrem passar a l'hospital i declarant a la comissaria, i recordo sobretot, l'angoixa, la ràbia i la por.

Les setmanes que varen seguir al robatori van ser un anar i venir de la comissaria. Els agents li ensenyaven un munt de fotografies de delinqüents, però la meva filla no en reconeixia cap. I va passar un mes, i dos, i tres. Tot i que era molt esgotador, ella no desistia. Fins que va arribar el dia en que va identificar a l'atracadora. Després va venir la roda de reconeixement i un llarg silenci de quatre anys.

De sobte, la porta de la sala número 2 s'obre. Un uixer crida el nom de la meva filla. Entrem cap dins. Al fons de la sala, darrera una mena de taulell hi ha tres dones amb togues negres. Una d'elles se'ns apropa. És la fiscal del cas que ens etziba:

- Hem parlat amb l'advocada de l'acusada i hem arribat a un acord.

- Com diu? – pregunto jo pensant que no ho he sentit bé.

- La pena per robatori amb agressió són tres anys de presó, però en aquest cas s'aplica una reducció de la pena per una sèrie d'atenuants: l'addició a les drogues de l'acusada, la seva confessió, el seu penediment.... Per tant, la pena queda reduïda a dos anys. De totes maneres, com que l'acusada no té antecedents quedarà en llibertat condicional– explica la fiscal.

Sortim de la sala trasbalsades. L'atracadora que continua asseguda davant de la porta de la sala número 2 ens mira desafiant i amb un somriure sorneguer.

Aleshores, penso en tot el que hem perdut avui: el temps, l'esma, l'energia, les hores de feina, les classes, la innocència, i sobretot, la nostra fe en la justícia.